

O Kitabı Çaldım

Tolga Binbay

Sayın Murat Gülsoy,

Size bu satırları yazarken ne kadar sıkıntılı olduğumu bilemezsiniz! Günlerdir doğru düzgün uyuyamıyorum ve iştahsızlığım öyle bir noktaya vardı ki bırakın en nefis yemekleri, su bile canım çekmiyor. Yaşamak benim için anlamını çoktan kaybetti ve bir saniyeyi bile zevk alarak, keyiflenerek yaşayamıyorum. Sanki her anı boşu boşuna yaşıyorum. Bu sıkıcı durumun sizinle ne gibi bir ilişkisi olduğunu sorabilirsiniz. Sormakta da haklısınız. Ancak başıma gelenlerle ilgili olarak size ulaşmak ve yardımınızı istemekten başka çarem de kalmadı. Umarım mektubumu okuduktan sonra beni anlar ve anlayış gösterirsiniz.

Geçtiğimiz aylarda kısa bir tatil yapma fırsatım olmuştu ve soluğu apar topar İstanbul'da almıştım. İstanbul'a gelişim bir tür kaçıştı. Çünkü Ankara'da yaşamak için ıkınıp kasılan adamdan sıkılmıştım. Ama kaçışım kendimden değildi. Tam tersine kendime yeni olanaklar bulmak, sınırlarımı genişletmek için kendimden köşe bucak kaçmamı sağlayan insanları, mekanları bırakıp gelmiştim. Hep aynı edebiyatı yapıyor olmaktan bıkmıştım. Dönüp dolaşıp aynı olayları, aynı insanları kendime yaşatmaktan gına gelmişti. Ya kendimden vazgeçecektim ya da kendime yeni bir fırsat sunacaktım. Ben ikincisini seçtim. İstanbul'a bunlarla geldim ve bir arkadaşımın yanına yerleştim. Kendisi bütün gün ve hatta bazı geceler çalışmak zorunda olduğu için benimle ilgilenemeyecekti ki benim istediğim de tam buydu. Evde tüm gün yalnız kalabiliyor ve Tarlabası'nda sahnelenen tüm insanlık hallerinde dilediğimce rol alabiliyordum. Gelirken yanıma cebimdeki az miktar parayla iki üç parça giysi almıştım. Arkadaşım kitap okumaya, dergiler biriktirmeye meraklı bir adam değildi ama oldukça kalabalık bir müzik arşivi vardı. Ben de titiz bir beğeniyle oluşturulmaya çalışıldığı anlaşılan arşive sarıldım. Yine de dört bir kitadan gelen şarkılardaki ritimlerin, riflerin birbirini tekrar etmeye başlaması çok uzun sürmedi. Birkaç günün sonunda İstiklal'de amaçsız dolanıp duran avare kalabalığa karışmak zorunda kalacak kadar sıkılmıştım bile.

İstiklal kalabalığını oluşturan avarelerden birisi olduğum daha ilk gün başıma sizi de yakından ilgilendiren çorabı örmeye başladım. Kitaplara bakmak üzere ismini anmak istemediğim bir kitap marketine girmiştim. Hani şu kütleli olarak kitabın tüketildiği ama kitapların bir halta yaramadığı yerlerden birisine! Okumak için can attığım ama zamana ve cüzdana bağlı nedenlerden dolayı okumaktan uzak durduğum kitaplara öylesine göz gezdirecektim. Her zamanki gibi bir çok yazarın bir çok kitabı yayınlanmıştı. Birini elim alırken gözümün bir diğerine takılmasını engelleyemiyordum. Ben de bu sıkıcı duruma son vermek için dergilere daldım. İnsanları takdir ettim. Onlara kendimce bazı sıfatlar yakıştırdım. Hak ettiklerini ya da hak etmediklerini bilmeden ve bu noktanın üzerinde çok da düşünmeyerek 'Ne kadar da

becerikliymişler!' dedim kendi kendime. Hatta o anda dergiyi çıkarana ulaşıp onlara, arada sırada bir kenara çiziktirdiğim yazılarımı göstermek istedim. Beni takdir etmelerini istedim. Nasıl ben onları takdir ediyorsam... Sonra vazgeçtim. Neden diye sormayın! İnsanın bu tür takdir ve kıskançlık anlarını anlatması o kadar da kolay değildir. Ama içim acıdı! Acının sürekli olmaması için oradan uzaklaşmaya karar verdim. Çıkışa yöneldiğimde ise onu gördüm! Onca kitabın arasından bana göz kırpiyordu. Üzerinde 'Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul' yazıyordu. İlk önce bayağı bir heyecanlandım. Çünkü kitabınızın ismini okuyunca aklıma nedense Romain Gary'nin ya da diğer adıyla Emilie Ajar'ın Onca Yoksulluk Varken'i geldi. İsimleri benzetmekten çok bazı kitap isimlerine dair bende söz konusu olan bir eğilimden dolayı sanırım öyle bir çağrışım oldu. Çünkü, kitap isimlerinin içeriği yansıttığına inanırım. İşte bu nedenle kitabınızı heyecanla elime aldım ve cebimde kalan son parayı kitabınıza verdiğim gibi eve koşturdum. Açıkcası ilk öykü kitabınızı bir solukta bitirdim desem yeridir. Çünkü daha akşam olmadan kitabın son sayfasına ulaşmıştım. Ertesi gün ve daha ertesi günü ise yazdıklarınızı düşünerek geçirdim. (Bu arada bu mektubu yazmaya başladığımdan beri aklımda olan bir noktayı tam da sırası gelmişken sizinle paylaşayım. Şu andaki durumumuzun Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul'de yer alan 'Kendisini Orhan Pamuk Sanan Adam' isimli öykünüze benzediğini eminim siz de farketmişsinizdir. Orada anlatıcı olarak siz, bir yazara mektup yazıyordunuz. Şimdi ise ben bir yazarın okuyucusu olarak size mektup yazıyorum. Ne tuhaf! O öyküyü yazarken bir gün sizin de başınıza benzer bir durumun gelebileceğini bilmem aklınızdan geçirmiş miydiniz! Ama sonuçta siz bir kurmacayı kaleme alıyordunuz ben ise size başımdan geçenleri anlatıyorum!) Üçüncü gün arkadaşımın iş çıkışına gitmek üzere evden ayrıldım. Cebimdeki tüm paranın dibine kibrit suyu dökmüştüm ve o alışveriş yapıp eve yiyecek bazı şeyler alırken en azından yanında bulunmamın doğru olacağını düşünmüştüm. Ancak, buluşmamıza en az bir saat vardı. Ben de işi ağır-dan alarak İstiklal'de sürtmeye ve oradan da sallana sallana Tünel'e inmeye karar verdim.

Hafta sonu olduğu için atılan iğneyi yere düşürmeyecek bir kalabalık, cadde boyunca devinip duruyordu. Satıcılardan, dilencilerden, büyük harflerle konuşanlardan, en son çıkan albümlerin vurucu parçalarından oluşan bir ses ve görüntü cümbüşünün içinde yürüyordum. Sonra o meymenetsiz isimli kitap marketinin önüne geldim. Oraya girmeye dair önceden planladığım bir isteğim yoktu ama Ankara'da bırakıp geldiğim daralan şehir meydanları sendromunun enseme olduğunu hissettim ve kendimi içeriye zor attım. O sırada sizin başka yayınlanmış kitabınızın olup olmadığı aklıma geldi. Çalışanlardan birisine yanaşıp 'Afedersiniz! Murat Gülsoy'un kitaplarına bakmıştım, yardımcı olabilir misiniz?' diye gayet kibarca ve ses tonumu yumuşatarak sordum. 'Tabii ki! Hemen bakalım! İsmi ne demiştiniz?' dedi ve beni beklemeden bilgisayara yöneldi. Ben de arkasından isminizi tekrarladım. Adınızı yazdı ama soyadınızı tekrar sordu. 'Gülsoy' dedim. Henüz ki-

tap marketi çalışanlarının bilebileceği kadar ünlü veya çok satan bir yazar değilsiniz anlayacağınız. 'Evet, iki kitabı görünüyor bizde. Üst katta, merdivenin hemen karşısındaki rafta olmaları gerekiyor.' dedi. Demek ki bir kitabınız daha vardı. Nazikçe teşekkür edip hemen üst kata çıktım. Türk edebiyatına ayrılmış en az dört sıra raf vardı. Biraz daha dikkatli bakınca öykü ve romanların ayrı sıralara dizilmiş olduğunu farkettim. Kitabınızı öykü kitaplarının olduğu raflarda aramaya koyuldum. Markette kütleli kitap satışı yapmak istediklerinden midir nedir bilemiyorum hemen hemen bütün öykücülerin bütün kitaplarından en az üçer dörder adet dizilmişti ve bütün kitapların sırtlarına bakmak zorunda bırakılmıştım. Açıkçası o kadar çok kitabı bir arada görmeye pek alışık değildim. Kargacık burgacık yazılar arasında raflar boyunca taramam gerekiyordu. Ama çok da aramadan sizi Sait Faik ve Orhan Kemal raflarının altındaki Bilge Karasu rafının içinde buldum. Hemen diğer kitabınıza uzandım uzanmasına ama kocaman 'Bu Kitabı Çalın' emriyle karşılaşınca ne yapacağımı şaşırdım açıkçası. Kafamı kaldırıp etrafımdakiler bana bakıyor mu diye bir göz gezdirdim. Sanki ben kitabı raftan çekip de elime aldığım anda tüm markete 'Bu kitabı çalın!' diye bir anons yapılmıştı da herkes çalınması gereken kitabın o sırada benim elimde olduğunu anlayıvermişti. 'Bu, bir şaka herhalde!' diye düşündüm. Sonra bir kahkaha patlattım. Çok iyi bir isim seçmiştiniz kitabınıza. Hangi yazar kitabına isim olarak, o kitabın çalınmasını dile getiren bir isim koyabilirdi ki? Ama sonra daha ciddi düşünmeye başladım. Gerçekten de sizin bu kitabı çalmamı isteyip istemediğinizi düşündüm. Sonuçta arka kapağa basılmış olan bir satış fiyatı vardı. Ayrıca kitapta yer alan aynı isimli bir öyküye de rastlamıştım ama tüm kitabı oracıkta gözden geçirecek kadar aklım başımda değildi. Evet! Siz okuyuculardan gerçek anlamıyla ellerine geçen ilk fırsatta kitabı çalmalarını istemiştiniz. Yazdıklarından tanıştığım Murat Gülsoy, bu kitabı mutlaka çalmamı ve kitabı için para ödemememi istiyordu. Yoksa ne diye kitabına öylesi bir ismi verirdi ki? (Haksız mıyım?) Ben de isteğinizi yerine getirmeye karar verdim.

Aslında kitap yürütmek daha önce yapmadığım bir iş değildi. Ama en son yürütüşümün üzerinden de uzun sayılabilecek bir zaman geçmişti. Rafların önünde birkaç adım atarak etrafı kolaçan ettim. Yakınımdaki bir çift, birbirlerine şiir kitaplarını gösteriyordu. Orta yaşlarda bir kadın sözlüklerin olduğu kısma abanmış üst raflardaki büyükçe bir sözlüğe ulaşmaya çalışıyordu. Kitap yürütmek için oldukça uygun bir yerde duruyordum. Hemen arkamdaki sütun üst kattaki diğer insanların da beni görmesini engelliyordu. Üst kattan sorumlu olduğumu düşündüğüm görevli sözlüklere abanan kadına yardım etmek üzere görüş alanımdan çıkınca kitabınızı pantolonumun arkasına, kuyruk sokumumdaki boşluğa usulca sokmaya başladım. Kısa bir zorlanmadan sonra da yerleştirmiştim. Yan tarafıma dönüp romanların dizili olduğu raflara yaklaştım. Tüm vücudum yanmaya başlamıştı, heyecandan kalbimin her atımını boynumda hissediyordum. Ağzım kurumuştum ama kimsenin benimle ilgilediği de yoktu. Yutkundum. Merdivenlere

yöneldim. Meraklı gözlerle arkamı gözlemeye çalışarak alt kata indim. Çıkışa yaklaştığımda ise güvenlik için konulmuş alarmı farkettim. Çuvallamıştım. Nasıl da düşünememiştim? Acemilik işte! Buz gibi ter basmıştı. Geriye döndüm. Kitabı bir şekilde yerine yerleştirecektim. Hatta beceremezsem görevliye yanaşıp tüm olayı anlatacak ve çıkıp gidecektim. Merdivenlerden çıkmaya başladım. Ama kuyruk sokumumdaki kitabınız rahatça yürümemi engelliyordu. Bir iki basamak çıkmıştım ki durdum. Aklıma acemi işi de olsa o anda gayet sağlam görünen bir fikir gelmişti. Koşabilirdim. Evet! Koşarak çıkarsam insanlar ayıkıncaya kadar uzaklaşmış olabilirdim. Ayrıca kimse zahmet edip de arkamdan koşmayabilirdi.

Basamakları inip ortalığa iyice göz attım. İçeriye insanlar yığılmıştı ve en az dışarıya kadar kalabalık görünüyordu. Kasa, çıkışın hemen önündeydi ve kasiyer satın alınan kitapları poşetlere yerleştirmekle meşguldü. O sırada gürültüsü bol bir müzik başladı. 'Tam sırası!' diye düşündüm. Şüphe uyardırmamaya çalışarak hızlı adımlarla çıkışa yöneldim. Alarmın önüne gelince koşmaya başladım ve tabii ki alarm da yeri göğü inleterek ötmeye başladı. Aynı anda kasanın biraz ilerisinde beklemekte olan görevlinin arkamdan 'Hop! Hop!' diyerek fırladığını göz ucuyla farkettim. Dışarı çıkınca Tünel tarafına dönüp olabildiğince hızlı koşurdum. Ama kitabınız tüm gücümle koşmamı engelliyordu. Adımlarımı açamıyordum ve ancak küçük adımlarla koşabiliyordum. Kalabalığı yarıyor ve arkama hiç bakmıyordum. Adamın 'Tutun! Tutun! Hırsız!' diye bağırmasıyla hâlâ arkamda olduğunu anladım. İnsanlar şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı. Sonra bastonuyla ağır ağır yürümekte olan yaşlı bir kadın çıktı karşıma. Çarpmamak için sola bir adım attım ve kadının eşi olabileceğini şimdi düşündüğüm yaşlı amcayı farkettim. Ona da çarpmamak için sola bir adım daha attım ve üzerime doğru gelen tarihi tramvayı gördüm. Ama sadece gördüm. Kenara doğru bir adım bile atmadan da tramvayı kucakladım. Daha doğru bir ifadeyle tramvay beni kucakladığı gibi ayaklarımı yerden kesti. Buradan sonrasını ise ben hatırlamıyorum.

Anlatılana göre tramvay beni on, on beş metre kadar sürüklemiş. Demir tekerlerinin altına girmemem büyük bir şansmış. Şansa bakar mısınız! Şimdi belden altım tutmuyor. Omur iliğimin alt ucundaki sinirler fena halde ezilmiş. Yaklaşık iki ay boyunca, duvarları yıkılacakmış gibi üstüme üstüme gelen bir hastane odasında yattım. Dağılan omur kemiklerime yönelik üç ameliyat geçirdim. Şu anda sırtımda üç tane kemik protezi ve iki tane de yapay disk var. Hastaneden bugün sabah çıktım ve hemen bu mektubu kaleme aldım. Ailem iki tane dava açmış durumda. Davalardan bir tanesi gazetelere karşı açıldı. Çünkü olayın hemen ardından bulvar gazetelerinin üçüncü sayfalarında, boy boy fotoğraflarımın altında 'Üniversiteli Entel Hırsızın Başına Gelenler Pişmiş Tavuğun Başına Gelmedi!' gibi ilginç cümlelerin yer aldığı haberler yayınlandı. Diğer dava ise o ismi gerekmeyen kitap tüccarlarına yönelik olarak kazaya sebebiyet verdikleri için açıldı. Tabii ki bizim dava açmamızın ardından kitap simsarları da bana karşı hırsızlık da-

vası açtı. Anlayacağınız şu sıralar, gülerimi üç ayrı davayla, alt üst olmuş bir hayatla ve tutmayan, tutmadıkları için de hiçbir işe yaramayan iki bacakla boğuşarak geçiriyorum. Uykusuzluk, iştahsızlık ve intihar düşüncelerim için de bunaltı tedavisi görüyorum. Her gün fizik tedavi almam gerekiyor ama ben şimdilik evden çıkmayı kabul etmiyorum. Arkadaşlarımla da görüşmüyorum. Çünkü lanet olasıca bacaklarımla tutmadığı yetmiyormuş gibi küçük ya da büyük hiçbir tuvaletimi de tutamıyorum. Ne zaman, ne yapacağım belli olmuyor! Bunu engellemek için altım bağlanıyor ama nafile! Anlayacağınız onlarla otururken kahrolasıca bir kokunun etrafa yayılmasını önleyebilmek için yapabileceğim pek fazla bir şey yok. Ama yine de odamı sık sık havalandırıyoruz ve oda spreyi kullanıyoruz. En azından bir süre daha, ben bu duruma alışınca kadar odama arkadaşlarımı kabul etmeyi düşünmüyorum.

Sanırım, başıma gelenleri size aktarabildim. Sizden önemli bir ricam var. Sizden mahkemelerime katılıp lehimde tanıklık yapmanızı istiyorum. Umarım beni anlamaya çalışırsınız. Sonuçta tüm olayların ortasında sizin kitabınız duruyor. Başıma gelenlerden dolayı sizi suçluyor değilim. İlk başlarda yani hastanede geçirdiğim günler içerisinde size bazı suçlamalar yakıştırmadım değil, ama artık sizin yalnızca ve yalnızca okurlarınızla başka bir ilişki kurmaya çabaladığınızı düşünmekteyim. Sanırım tüm bu olan bitenden sonra beni savunmanızın kendinizi, yazdıklarınızı ve kitabınızı da savunmak anlamına geldiğini düşünebilirim. Çünkü hâlâ adım gibi eminim ki siz kitabınıza o ismi verirken benden veya başka bir okuyucunuzdan kitabın satın alınmasını değil çalınmasını istemiştiniz. Aksi takdirde kitapta yer alan başka bir öykünüzün ismini veya ilk kitabınızda yaptığınız gibi öykülerinizde geçen bir cümleyi yapıtınıza isim yapabiliirdiniz. O kadar zengin bir imge ve kurgu dünyasına sahip olan bir insan kitabına boşu boşuna o ismi vermiş olamaz. Benden veya bir başkasından istemiş olmanız ne farkeder! Sonuçta ben gerçekten denedim. Sizden eğer ortada bir suç varsa (ki ben böylesi bir durumun söz konusu olmadığından gayet eminim!) ortak olun da demiyorum. Cevabınızı dört gözle bekleyeceğim. Bu arada, gazetelerle olan davanın ilk duruşması önümüzdeki ayın yirmi birinde. Kitapçıyla olan davamız ise yine aynı ayın yirmi dördünde. Kitapçının bize karşı açtığı davanın ilk duruşma tarihi ise henüz belli olmadı. Size o tarihi, ilk karşılaşmamızda iletirim.

Göstereceğiniz ilgiye şimdiden yürekler dolusu teşekkür ederim.

Not: Ne yazık ki geçirdiğim feci kaza sırasında o gün kuyruk sokumuma sakladığım kitabınız da fena halde okunamaz duruma gelmiş. Sanırım kitap tüccarları, kitabınızı delil olarak ellerinde saklıyorlarmış. İnanın ki o kitabın bende kalmasını her şeyden daha çok isterdim. Böylece size gururla başardığım isteğinizin kanıtını gösterebilirdim. Ama olmadı! Zaten kitabınızı da aradan geçen süre içerisinde okuyamadım. Belki biraz daha iyileşince okurum. Ama en azından şu günlerde değil.

29.04'2001

Ancyra